

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελεσθέντων ἐν Βερολίῳ ἀργυρῶν γάμων τοῦ Πρίγκηπος Διαδόχου καὶ τῆς πριγκηπίσσης, θυγατρὸς τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐξαίρουσι μεταξὺ ἄλλων τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα τῆς πριγκηπίσσης, τῆς μελλούσης αὐτοκρατορίρας τῆς Γερμανίας. Εὐαρέστως ἀναγινώσκει καὶ τὰ ἐναντίον τοῦ Στέμματος γραφόμενα. Καὶ ὅταν αὐλικὸς τις ἐξεπλήσσετο πῶς ἀξιοὶ νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς λόγους τοῦ κοινωνιστοῦ Μπέμπελ, ἡ πριγκηπίσσα ἀπήντησε : «Εἰς ὅλα τὰ νερὰ δύναται κάνεις νὰ εὕρῃ μαργαρίτας.» Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων τῆς εἶπεν : «Εἰς τὴν ἐποχὴν μας οἱ ἡγεμονόπαιδες πρέπει νὰ διδάσκωνται νὰ ᾔνε φιλελεύθεροι, ἄλλως δὲν ἔχουν πολλὰς ἐλπίδας.» Ἦ ἀκούτε αὐτὰ, κύριε Λύδερς ; Ἐκ τῶν ἐνδείξεων ἐπίσης τοῦ φιλελευθέρου τῆς φρονήματος ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἔλεγχοι, οὓς ἀπῆλθον εἰς τὸν γνωστὸν αὐλικὸν ἱερέα, τὸν ἐβραιοράγον Σταϊκερ, διὰ τὸν διωγμὸν ὃν κατὰ τῶν Ἰουδαίων διωργάνωσε.

Ὁ ἀνώνυμος *Ἀθηναῖος*, ὁ γράψας ἡμῖν περὶ νόθου δαμαλίδος πωλουμένης ὑπὸ τοῦ ταμείου τῆς Ἑταιρίας τῆς Ὑγεινῆς, φαίνεται νὰ ᾔνε πολὺ δυσώνυμος, ἐκ κερδοσκοπικοῦ ἀφέντως λόγου προαχθεὶς εἰς τὴν ἐν λόγῳ καταγγελίαν, διότι.

Α' Οὐδεὶς ἐν Ἀθῆναις ἠγόρασεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου δέκα ἀκίδας, ὡς λέγει ὁ *Ἀθηναῖος*, καὶ τοῦτο ἐξάγεσθαι ἐκ τῶν βιβλίων τῆς πωλήσεως, τὰ ὅποια καὶ ὁ ἴδιος δύναται

νὰ ἴδῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐκβάλῃ τὸ προσωπεῖόν του ὁ ἀποκράτης *Ἀθηναῖος*.

Β' Ἡ νοθεὶα προϋποθέτει συμφέρον χρηματολογικόν· ἀλλ' ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγεινῆς καὶ δὴ ἡ Ἐφορεία τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος οὐδὲν ἐκ τῆς πωλήσεως προσπορίζονται ὄφελος.

Γ' Μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἀγοραστὴς ἀκίδων παρεπονέθη εἰς τὸ Ταμεῖον ἐπὶ ἀποτυχίᾳ.

Καὶ τελευταῖον, διακηρύττομεν ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι οὐδεμίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἐννοοῦμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν. Καὶ λυπούμεθα ὅτι ἐφιλοξενήσαμεν τὸν *Ἀθηναῖον*, ὅστις ὤφειλε νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγεινῆς εἶνε τὸ μόνον ἴσως σωματεῖον, πρὸς ὃ ἡ πόλις ἅπασα ὀφείλει ἀληθῆ εὐγνωμοσύνην.

Ἐξ ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης πληροφορούμεθα τὸν αὐτόσε ἐπισυμβάντα θάνατον τῆς **Καλλιόπης Καρούσου**, διαπρεποῦς δεσποίνης ἐν ταῖς πρώταις ἐλληνικαῖς οἰκογενεαῖς τῆς Τεργέστης. Κόρη τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Πεταλά, ἐνὸς τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων διοικητικῶν ἀρχόντων ἐν καιρῷ τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν, εἶχε συζευχθῇ μετὰ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας μεγαλεμπόρου Δ. Καρούτου, τὸν ὁποῖον ἤδη μετὰ δεκαετίαν περίπου παρακολουθεῖ εἰς τὸν τάφον, ὡς μόνην παρηγορίαν φέρουσα ὅτι καταλείπει τρία τέκνα ἐξόχου ἀρετῆς καὶ παιδευσεως. Ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ εὐκαιρίᾳ συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τοῖς φίλοις ἡμῶν κκ. Χρήστῳ καὶ Κωστῇ Παλαμᾷ, πενθοῦσι τὴν ἀπώλειαν τῆς πολυτίμου ἐκ μητρὸς θείας των.

Κάλλιστον φυλλάδιον ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας *Παραλληλισμοὺς τινὰς τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας πρὸς τὴν Ρουμανικὴν* ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γ. Πινατόρου, προλύτου τῆς ἐν Παρι-

ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων σκεπτόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀφοῦ καὶ δὲν ἔλαβε μαζὶ τοῦ παρὰ ὀλίγα μόνον ἀσπρόρουχα μέσα εἰς ἓνα μικρὸν σάκκον, ἀλλ' ἔνεκεν ὅλως ἀπροόπτου ἐμποδίου ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλλῃ σκοπὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἄ !

— Καὶ θὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες ἕως ὅτου λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδω πάλιν ἐν Παρισίῳ.

— Σᾶς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξον αὐτό.

— Ὡς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; αὐτὸ συμβαίνει συχνότατα εἰς τὸν ἄνθρωπον· δὲν εἶναι ποτε κάνεις βέβαιος τὴν προτεραιάν τί θὰ κάμῃ τὴν ἐπαύριον· πάντοτε δὲ παρυσιάζεται κατὰ ἀπρόοπτον, κατὰ ἀπροσδόκητον, καὶ ἀνατρέπεται τὰ σχέδιά του. Τέλος πάντων, κύριε, ἐρχομαι νὰ σᾶς εὕρω ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Καρόλου Σεβρὺ διὰ νὰ σᾶς πληρώσω πρῶτον ὅ,τι σᾶς χρεωστῇ καὶ διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω ἔπειτα νὰ μὴ παραδώσῃτε ὅ,τι ἀφῆκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας, τὰ ὅποια μὲ ἐπιφορτίζει νὰ τῷ ἀποστείλω εἰς Λονδίον.

Ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου προσέβλεψεν ἀπενῶς τὸν Βλαιρὼ μετὰ τινος ἀμηχανίας, ἵσως συλλαβὼν ὑπόνοιάν τιναν.

— Εὐαρεστεῖσθε, κύριε, νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομά σας ;

— Βεβαίως, ἀπεκρίνατο ὁ Βλαιρὼ μετ' ἀταραξίας· ὄνο-

μάζομαι Θεόφιλος Λεμοάν, ἀλλως ἰδὲ ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, προσέθηκεν, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ὅπουθεν λαβὼν αὐτὸ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ξενοδόχον.

Οὗτος ἀνέγνω τότε :

Θεόφιλος Λεμοάν

Μηχανικὸς μεταλλεῖον

92. Ὁδὸς Ἀγίου Δομνίκου καὶ Ἀγίου Γερμανοῦ 92.

καὶ μολονότι ἀνεκουφίσθη, περιέστρεψε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ παρατηρῶν καὶ πάλιν παραδόξως τὸν δῆθεν μηχανικόν. Ὁ Βλαιρὼ ἐνόησεν ὅτι ὁ ξενοδόχος ἠθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ἐδίσταζεν, ἀλλ' ὁ Βλαιρὼ δὲν ἦτο τυχαῖος ἀπατεῶν καὶ οὐδέποτε ἐπεχέρει τι χωρὶς μυρίας νὰ λάβῃ προφυλάξεις. Προϊδὼν πάντα, καὶ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ξενοδόχος θὰ ἐζήτηι ν' ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Κάρολον Σεβρὺ τὰ πράγματα του, ἦτο ἐτόιμος ν' ἀποκριθῇ εἰς πάντα.

— Τώρα, ἐπανελάβε, χρεωστῶ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ φίλος μου μοῦ ἐγράψε. . .

— Ἄ ! ἔχετε ἐπιστολὴν τοῦ κ. Σεβρὺ ; εἶπεν ὁ ἕτερος ζωηρῶς.

— Τὴν ὁποίαν ἔλαβα σήμερον τὸ πρῶτ', καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω. Ἀλλὰ,

σίοις Σχολῆς τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Οἱ παραλληλισμοὶ ἀφορῶσι κυρίως τὰ ἐκλογικὰ, τὰ ἀστυνομικὰ, τὰ ἀγροτικὰ καὶ τὰ δικαστικὰ. Εἰς ὅλα εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς τοὺς Ρομ- μόνους ὑπερέχοντας ἡμᾶς καὶ τὸ πιστεύομεν. Τὸ φυλλά- διον εἶνε γεγραμμένον δι' ὕφους ἀπερίττου καὶ μετὰ πολ- λῆς λογικῆς.

Ἐπὲρ τῶν φυλακῶν ὁ κ. Χαράλαμπος Σπηλιόπουλος ὁ γνωστὸς ἀδαμαντοπώλης προσήνεγκε τρεῖς μηχανὰς ραπτι- κῆς, διὰ νὰ εἰσαχθῇ ἐργασία μεταξὺ τῶν καταδίκων. Τὸ δῶρόν του φιλανθρωπικώτατον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ κ. Δεληγιάννη ὡς μέλλοντος πρωθυπουργοῦ.

Εἰς τῶν πολιτικῶν του φίλων διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πρᾶγμα ἔλεγε :

— «Ε, μὰ τί τὰ θέλετε, ὠρίμασε πλέον.

Καὶ μετὰ τина σκέψιν ὁ ἴδιος πολιτικὸς φίλος :

— Τί ὠρίμασε, ποῦ σάπησε !!!

Ὁ γραμματεὺς τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὁ γράφας, συν- θέσας, ζωγραφίσας καὶ ἀρχιτεκτονήσας τὴν δὲν ξέζομεν ποὺ παρασταθεῖσάν του «*Ὁλλα Ποδρίδα*, ἂν ἤθελε ν' ἀπαγ- γείλῃ καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ὁ ἴδιος, τότε θὰ ἦτο καθ' ὅλα ἡ *Μάρτυς Αἰκατερίνη* τοῦ ἡμετέρου δὲ Κάστρου ἢ καὶ ἄλ-

λως θὰ ἦτο ὁ Δὲ Κάστρος τῆς ἡμετέρας *Μάρτυρος Αἰκατε- ρίνης*.

Ἐν τῷ προχθεσινῷ χορῷ προσεκληθήσαν τόσοι καὶ τό- σαι ἐν ρωμαϊκῇ δημοκρατίᾳ ὥστε ἡκούσθη καὶ ὁ ἐξῆς διά- λογος :

— Ἦὼς σᾶς φαίνεται ὁ χορὸς !

— Πολὺ δημοκρατικὸς . . . Ἐγὼ ζητῶ κἀνένα τσαγγά- ρι, γιατί με στενεύουν τὰ παπούτσα, νὰ μοῦ τὰ ἀνοίξῃ λίγο.

Ἀν γνωρίζομεν τρομαντικώτερα ὀνόματα ἀπὸ τὰ ἑλλη- νικά :

Ἵστερον ἀπὸ τὰ *Χαρδζάρας*, *Παρδζάρας* καὶ τὰ τοιαῦ- τα, ἀνήκοντα κυρίως εἰς ἀξιωματικούς, καὶ δικαίως, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ κύριος *Παρταζάρας*, διδάκτωρ τῆς Ια- τρικῆς ;

Δι' ἱατρὸν, δὲν σᾶς φαίνεται πολὺ ἀπειλητικόν ;

ΑΙ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὤφειλε νὰ ἐνταθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν Κυβερνήσεων—εἰς τὴν ἀποστολὴν νέων ἐ- χόντων ἰδιοφυίαν πρὸς τοῦτο ἵνα σπουδάσωσιν ἐν Εὐρώπῃ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, εἰς ἐκεῖνο ἐπικρατεῖ ἡ μεγαλειέ- ρα ἀμεριμνομέριμνα. Καὶ ὅτε αἱ ὑποτροφίαι δὲν ἦσαν κα- τηρημέναι, ἐπιλογὴ δὲν ἐγένετο· ἐπεκράτει τὸ ρουσφέτι·

πᾶ, πᾶ, ἐξηκολούθησε φαινόμενος, ὅτι ἐρευνᾷ ἐν τοῖς θυλα- κίοις αὐτοῦ, καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἔχω ἐπάνω μου. Ἄ ! νὰ τὴν καλὰ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ ὅτι τὴν ἔβαλα εἰς τὸ θυλά- κιον τῆς περισελίδος μου. Ἰδοῦ, κύριε, ἰδοῦ.

Ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τῆς ἐπιστολῆς ὑπᾶρχεν ἀπεσπα- σμένον τὸ ροδόχρουν γραμματόσημον τὸ παριστάνον τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν, εἴτα δὲ τὸ τοῦ ταχυδρομείου γραμμα- τόσημον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνεγινώσκετο τετραγωνικοῖς γράμμασιν ἡ λέξις Λονδίνον. Καὶ τέλος πάντων ἀπνυθύνετο πρᾶγματι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πρὸς τὸν κ. Δεμοῶν, μηχανικὸν μεταλλεῖον, 92, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομενίκου.

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβᾶλλῃ δι' ὅλα καὶ ἂν καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἄκραν τιμιότητα τοῦ Θεοφί- λου Δεμοῶν, πιστὸς ὅμως ὢν φύλαξ τῶν πραγμάτων ἅτινα τῷ ἐνεπιστεῖνθσαν, δὲν ἐθεώρει περιττὰς τινας προφυλάξεις ἵνα διασώσῃ τὴν εὐθύνην του.

Ἡ ἐπιστολὴ, κάτω τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἡ ὑπογρα- χὴ Κάρλος Σεβρὺ, ἐχρονολογεῖτο μὲν ἐκ Λονδίνου τῇ 17 νοεμβρίου, ἀδυνατοῦμεν ὅμως νὰ εἰπώμεν ἂν πραγματικῶς ἀπεστᾶλῃ ἐκ Λονδίνου ἢ καὶ ἐγγράφῃ ἐν Παρίσι καὶ ἐτέθη ἐν περικαλύμματι προερχομένῳ ἐκ τῆς πρωτεύουσας τῶν βρετανικῶν νήσων. Ἄλλ' ὁ Βλαϊρῶ εἶχεν ἀνταποκριτὰς εἰς Λονδίνον ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κυριωτέρας τῆς Εὐρώπης πόλεις, ἄλλως δὲ ἠδύνατο ὁ ἄθλιος, ὅσῳκις ἐπεδίωκέ τι, νὰ ὑπερπηδήσῃ πᾶσαν δυσχέρειαν.

Ὁ ξενοδόχος ἀνέγνω βραδέως τὴν ἐπιστολὴν, εὐτυχῶς δὲ διὰ τὸν Βλαϊρῶ δὲν ἐγνώριζε τὸ γράψιμον τοῦ Κορόλου Σεβρὺ.

— Παράδοξον πρᾶγμα, εἶπεν.

Ὁ Βλαϊνκούρ μεθ' ὅλην τὴν τόλμην του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ταραχθῇ.

— Τί λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Ὁ κ. Κάρλος Σεβρὺ δὲν σᾶς λέγει διόλου ἐν τῇ ἐ- πιστολῇ του ὅτι, ὅταν ἐφυγε ἀπὸ δῶ μοῦ εἶχε παραδώσει τὸ κλειδί τοῦ γραμματοφυλακείου ποῦ ἔχει τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα μοῦ φαίνεται εἶνε πολὺ στουδαῖα.

Ἀγνοῶν τὸ τοιοῦτον ὁ Βλαϊρῶ δὲν προεῖδε ποσῶς τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ ξενοδόχου, μολαταῦτα ὅμως δὲν ἐταράχθη διόλου.

— Ὁ φίλος μου ἐλθσμένητε, φαίνεται, νὰ μοι κάμῃ λό- γον περὶ τούτου, ἀπεκρίνατο μετὰ ἡρεμίας, οἰκείας αὐτῷ, ἡ μᾶλλον δὲν ἐκρίνε ἀναγκαῖον νὰ μοῦ φανερῶσῃ λεπτομερείας, ἀφοῦ μοῦ γράφει ν' ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς τὸν ἴδιον.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, τώρα ἂν ἀγαπᾶτε, ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

(Ἀκολουθεῖ)